

Thürmer Gyula, a Magyar Kommunista Munkáspárt elnökének beszéde a szegénység elleni tüntetésen

Budapest, 2009. november 8.

Kedves Barátaim!

Mi a Munkáspártot képviseljük, a dolgozó embereket, a munkásokat, a rendszerváltás veszteseit.

Ma nem azért jöttünk ide, hogy a következő parlamenti választásokra szavazatokat gyűjtsünk. Azért jöttünk ide, mert osztozunk a sorsotokban. Azért jöttünk ide, hogy elmondjuk, mi is szegények vagyunk. A mi tagjainkat is kilakoltatják, a mi embereink is elveszítik a munkájukat. A mi gyerekeink, a mi fiataljaink is bizonytalanul néznek a jövőbe. Nem akarunk tovább így élni!

Ma ezen a gyűlésen nem vagyunk sokan. Mondhatni talán, kevesen vagyunk. De mégiscsak öröm tölti el a szívünket. Az elmúlt hetek, az elmúlt hónapok nem múltak el nyomtalanul. Ma ezen a gyűlésen itt van sok mindenki. Politikai meggyőződésétől, ideológiai véleményétől, világnézetétől, a történelemtől, az elmúlt nézeteitől függetlenül. Mert ma nem arról kell vitatkoznunk, mi volt harminc évvel ezelőtt, mi volt ötven évvel ezelőtt. Nem arról kell vitatkoznunk, mi lesz száz év múlva. Arról kell vitatkoznunk, arról kell beszélnünk, és mindenekeelőtt cselekednünk kell ezért, hogy a szegénységet megváltoztassuk.

A szegénység nem véletlenül van ma jelen Magyarországon, ennek megvan az oka. Szegénység van Magyarországon, mert a magyar gazdaságot a külföldi vállalatok uralják. Amikor az ország gazdasági teljesítményének kétharmadát a multinacionális vállalatok adják, akkor ez azt jelenti, hogy igen, függünk a nyugattól. Igen, majdnem, hogy gyarmat vagyunk, és hogy ha így megy tovább, holnap azokká is válunk.

Ebben az országban, és ez is a szegénység oka, úgy osztják el az ország kenyerét, a megtermelt javakat, hogy ebbe mi nem szólhatunk bele. Sőt itt osztják el ebben a parlamentben. Amikor a költségvetést megszavazzák, akkor nem a szegényre gondolnak, nem a kiszolgáltatott emberekre gondolnak, nem a munkásra gondolnak, hanem csak saját magukra gondolnak, a miniszterekre, a képviselőkre, a polgármesterekre, mindenféle élösködőre. Ezen kell változtatni! Ott kell lennünk, és bele kell szólnunk abba, hogyan osztják el az ország kenyerét.

De szegénység van ebben az országban másért is, barátaim. Azért mert ez a kevés, ami megmaradt, az sem kerül hozzánk. Mert a korrump politikusok ellopják, elsikkasztják, a saját zsebükbe teszik. Az elmúlt két évtizedben semmi más nem

történik ebben az országban, minthogy amit mi itt saját munkánkkal megtermelünk, azt elveszik tőlünk.

Nem korrupst emberekre van szükség. Aki lopott, aki csalt, aki korrumpálódott, annak nem a parlamentben van a helye, hanem a börtönben.

Kedves Barátaim!

Mi a Munkáspárt húsz éve azért küzdünk, hogy ezen a helyzeten változtassunk. Eleinte nem nagyon értettük, ma már talán jobban értjük, és jobban felismerjük. Tudjuk mi a szegénység, tudjuk mi a munkanélküliség, tudjuk mi a kiszolgáltatottság.

Mit akarunk mi?

Számonkérést akarunk.

Számon akarjuk kérni azoktól, akik az elmúlt két évtizedben az országot irányították, hová tették az ország pénzét.

Államosítani akarunk.

Vegyük vissza magyar tulajdonba azt, ami a miénk. A villamos áramellátástól a kereskedelemig mindent.

Munkahelyeket akarunk teremteni.

Nem a multikat kell támogatni drága magyar forintokkal, hanem a magyar kis- és középvállalkozókat. Ők adják a munkavállalóknak a munkahelyet, és bízunk benne, hogy így lesz ez a jövőben is.

Barátaim!

Fogjunk össze a szegénység ellen! Fogjunk össze valamennyien! Küzdjünk! Változtassunk azon, ami ma Magyarországon van. Ma kevesen vagyunk, de holnap többen leszünk, és holnapután még többen leszünk, és győzni fogunk!

Köszönöm szépen!